

”Cabo Blanco Nytt”

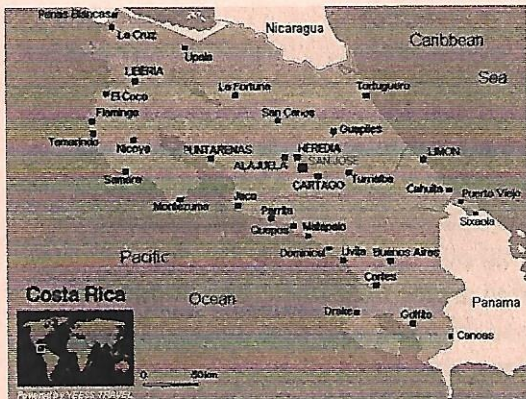
Information om verksamhetsåret från föreningen Cabo Blancos vänner.

Redaktör: Ulf Jerpseth

December 2006

Ärade Cabo Blanco-medlemmar!

Den 11 oktober 1991 föddes vår förening och döptes till föreningen Cabo Blanco ”Den svenska regnskogen”. Vi har sedan justerat namnet till det lite mer blygsamma föreningen Cabo Blancos Vänner. Vi firar alltså 15 år. Knappast kunde jag då ana att det skulle bli ett av mina livsprojekt.

Karta över Costa Rica

Vi larmas dagligen om hoten mot vår livsmiljö och vi förstår idag att vi måste vara rädda om denna tunna hinna av atmosfär, som vi alla delar. Vår förenings filosofi är att kunskap om de ekologiska sambanden är det enda som kan vända en mycket farlig utveckling. Våra resurser är ändliga. Det är inte moraliskt försvarbart att några få generationer gör slut på ändliga resurser, som fossila bränslen, avverkar skog utan att återplantera ny samt utarma jordens flora och fauna.

När vår förening bestämde sig för att stödja bevarandet av nationalparken Cabo Blanco i Costa Rica, som grundades av svensken Olof Wessberg blev formen given. Enbart om medborgarna i landet förstår vikten av att skydda sin miljö från rovdrift kommer man att nå resultat. Vi beslöt därför att bistå med pengar till miljöutbildning till barn och ungdomar i 13 skolor i Cobano kommun på Nicoyahalvön, där Cabo Blanco ligger. Under 10 år har vi haft ett 80%igt stöd från SIDA. Resterande pengar har vår förening samlat in genom medlemsavgifter, dagsverken i Hässelby Villa-stads skola, försäljning av Cabo Blanco-filmer, donationer m.m. Sammanlagt har våra medlemmar bidragit med över 400000 kr. Inte illa! Totalt med SIDA-bidrag 1,6 miljoner kronor.

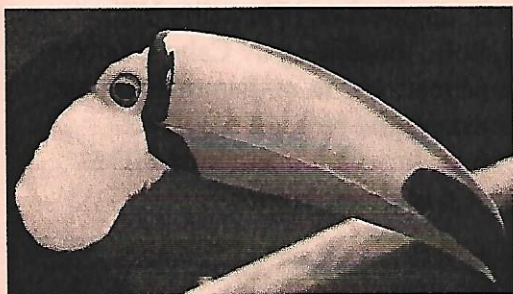

Karta över Nicoyahalvön och Cabo Blanco

Har denna satsning gjort synbar nytta? Absolut. Vi har under alla våra studieresor kunnat se en stolthet växa fram hos ortsbefolkningen att man har en oerhört vacker natur med en rik flora och fauna, som turister från alla världens hörn kommer för att njuta av. Idag planerar man inte avverkning utan återplantering och biologiska korridorer på Nicoya-halvön, där Cabo Blanco som sagt tidigare ligger, som en pärla på den sydligaste spetsen.

Vår förening stöder nu ett tredelat projekt med 400 dollar i månaden utan bidrag från SIDA. Pengarna går till miljöaktiviteter för låg- och mellanstadiebarn samt till en nystartad ekologisk grupp i Cobanokommunens högstadie- och gymnasieskola. Dessutom fortsätter stödet till Tucan-gruppen, som nu fungerar som ungdomsledare och tar emot svenska utbytesungdomar när de kommer på besök till Cabo Blanco.

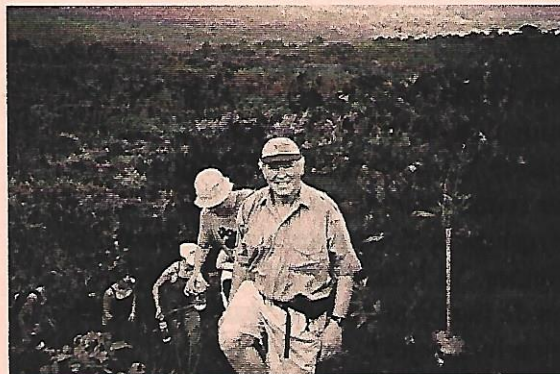
Tucanfågel

Vårt senaste utbytesprojekt slutfördes under detta år. Ni kan läsa om de före detta Hässelby Villastadseleverna Tomas Melin och Jonathan Mattssons upplevelser i Costa Rica.

Vi har också detta år genomfört en studieresa med elever från Hässelby Villastads skola. Även denna resa kan ni läsa om i detta Cabo Blanco Nytt.

Undertecknad ger inte upp sitt engagemang för regnskogen och miljön runt

Cabo Blanco och ska, om hälsan efter en hjärtoperation i skrivandets stund i övermorgon den 19 oktober åka till Costa Rica med en seniorgrupp den 27 december. Där ska vi njuta av tropiskt ljus och värme, vacker natur, spännande djur och träffa alla underbara vänner jag hunnit få genom åren.

Tommy med följe

Uppskattningen i Costa Rica har varit mycket stor för vårt miljöengagemang. Vid vår senaste resa fick vi närmast ett kungligt mottagande i Cobanoskolan, där vi alla satt på podiet och lyssnade på fina tal och uppskattning för vårt ut hålliga arbete med miljö och ungdomsutbyte. Vi förärades åter med ett fint diplom, som finns att se på Hässelby Villastads skola.

Vi vill påminna om att vår förening är helt ideell och att alla insamlade och inbetalade pengar går till miljö- och ungdomsverksamhet i Costa Rica.

Tommy Åsberg
Ordf. i föreningen Cabo Blancos
Vänner

Medlemsavgifter

Medlemsavgiften är även i år 250 kr per vuxen och 150 kr för studerande. Vi hoppas på ert stöd för att vi skall kunna fortsätta vår verksamhet i Cabo Blanco med omnejd.

Vårt postgironummer är 634 80 85– 9. Sätt in pengarna, ange namn och adress på postgiroinbetalningen.

Föreningen följer förstås alla regler för en ideell förening och granskas på sedvanligt sätt av en revisor.

Föreningen på nätet

Sedan några år ligger vi ute med hemsidor på internet. Hemsidorna berättar lite om nationalparken och dess historia samt om vår organisation. Dessutom kan du snart titta på bilderna i Cabo Blanco Nytt 2006 i färg. Klicka gärna in och titta. Adressen är om du vill gå in direkt

www.had.edu.stockholm.se/cabo_blanco/

eller om du vill gå in via Hässelby Villastads skolas adress då klickar du på

www.hasselbyvillastadsskola.stockholm.se/

Vill du ha kontakt med oss via e-mail så är adressen

cabo.blanco@telia.com

Fler bilder

Vill du titta på fler bilder om Cabo Blanco och Costa Rica kan du gå in på www.google.com och söka på *cabo blanco in costa rica*.

Reseberättelse av Jonathan Mattsson

Mellan den 10 januari och den 11 mars tidigare i år gjorde jag, Jonathan Mattsson, min utbytesresa. Resan började med 3 veckor i Guatemala där jag pluggade spanska men också hann med en resa till den gamla mayahuvudstaden Tikal, kajakpaddling i mangrove-träsk och vulkanbestigning. Efter det gjorde jag kortstopp med buss i El Salvador, Honduras och Nicaragua innan jag kom fram till Costa Rica och Cabo Blanco den 2 februari.

Mina dryga två veckor som volontär i reservatet började med att göra klart det nya volontärhuset. Sedan fortsatte arbetet med stigrepareringar, stå i turist-receptionen och dra vattenledning. Det jag gillade med arbetet var att ingen dag var den andra lik, det gjorde att jag sällan upplevde dagarna som tråkiga eller jobbiga. Det enda som kunde kännas jobbigt var att det under februari månad är som varmast i Costa Rica vilket gjorde arbetet tungt ibland. Den nya gången till volontärhuset skulle exempelvis göras av sten från stranden, så vi gjorde en mänsklig kedja och hivade stensäckar mellan oss en hel dag i stekhet temperatur, men detta hörde som sagt till undantagen.

Kvällarna tillsammans med de andra volontärerna var nog ändå det som var trevligast, den stora spridningen på människor från olika världsdelar och

bakgrunder innebar många intressanta diskussioner och samtalsämnen. Vi samlades ofta nere på stranden runt en eld, eller så gick vi till den närmaste byn Cabuya.

En mindre tillställning i det nya volontärhuset hölls, då även den personal som jobbade permanent på reservatet var med.

Personalen var kunniga och ambitiösa. Under den relativt korta perioden som jag var där hann de med att bland annat gripa två tjuvskyttar, införa ett nytt system för biljettkontrollering och ta hand om smådjur som hade skadat sig. Jag kände mig stolt och glad över att pengarna man betalat sedan högstadiet verkligen har gått till ändamål som fyller en viktig funktion. De ställde även upp för volontärerna som var där. En dansk volontär bröt olyckligt foten på en skogsstig när vi var ute och gjorde stig-repareringar. Han fick skjuts av personalen till sjukhuset i Puntarenas för gipsning (en bil- och båtfärd på fyra timmar) samt fixad övernattnings på ett hotell och skjuts tillbaka påföljande dag.

När jag var klar med volontärbudet bodde jag en vecka hos Ivannia, som var en av de Costaricaner som var i Sverige förra sommaren. Vi började med ett besök i ett annat reservat på Nicoya-halvön som hette Cúru. Reservatet tillhör

en privatägd lantgård som gör tester för att utveckla ett hållbart jordbruk. Detta är ett viktigt område eftersom Costa Rica fortfarande är i stor grad beroende av det egna jordbruket. Reservatet innehöll också en stor del skyddad skog med stor biologisk mångfald. Strandens utnyttjades bland annat av tre arter av sköldpaddor som la sina ägg där. Tillbaka hos Ivannia i Cabuya tittade vi på en multisportanläggning som Tucangruppen hade varit med och byggt.

De nästkommande dagarna fick jag prova på fiske där fångsten blev ett gäng så kallade Snappers som blev en god kvällsmat. Jag höll också mitt första föredrag på spanska i Cobanoskolan för en högstadielklass samt snorklade och åkte på valsafari kring ett par öar som efter deras form har fått namnet Sköldpaddöarna. På valsafarin såg vi två flockar med flasknosdelfiner som var inne i en bukt för att äta småfisk.

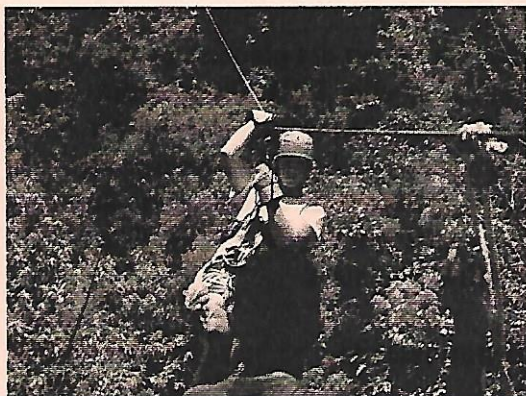
Mitt nästa besök var till Karen Mogensen - reservatet, uppkallat efter den danska som var med och grundade bland annat Cabo Blanco. Reservatet skyddar utrotningshotade arter, det skyddar också två floder mot föroreningar, vattnet i floderna används senare nedströms av fem byar. Vi gick på promenad med en biolog som var där för att räkna fåglar och han berättade om de framtida planerna som fanns för att köpa upp mer mark för att utvidga reservatet och genom detta stoppa eventuell skogsavverkning. Det blev också en nattpromenad för att se på flodkräftor, vilka var lätta att hitta i mörkret på grund av deras glödande ögon.

Jag flyttade sen från Cabuya till Cobano där Jessica, som också var i Sverige förra året, bodde. Vi åkte till San Jose för att träffa hennes vän Anita (som

också hade varit i Sverige på ett tidigare utbyte) och hennes man. De tog oss med på några museer, där jag bland annat lärde mig mer om ursprungsbefolkningen i Costa Rica och också mer om landets moderna historia. Sedan gjorde vi ett besök på Centrala Teatern, en av San Joses mest imponerande byggnadsverk, designat av en Italiensk arkitekt i slutet av 1800-talet. Den fungerade också som konserthall och operahus.

Efter att ha kommit tillbaka från San Jose fick jag pröva på en canopytour i Mal Pais, vilket innebar att man färdas i lina uppe mellan trädtopparna precis utanför Cabo Blanco-reservatet. Sedan fick jag följa med ut på tur med Jessicas hästar samt följa med hennes syster, Cynthia, som sitter i kommunalfullmäktige i Cobano på så kallad hearing.

Canopytur

Jag lämnade Costa Rica den 10 mars, men innan jag åkte gjorde jag ett besök hos Energi- och miljödepartementet i San Jose för att undersöka möjligheterna att göra mitt examensarbete i naturresursteknik på KTH i Costa Rica. Det återstår att se om det blir verklighet men jag kan hur som helst varmt rekommendera denna resa till dem som funderar på att involvera sig i nästa utbyte.

Jonathan Mattsson

Reseberättelse av Thomas Melin

Hösten 2005 var det tredje gången jag åkte till Costa Rica. Lätt surrealistiskt att jag redan varit där två gånger tidigare, men så är det faktiskt. 1998 var jag en i spanskgruppen på Hässelby Villastads skola som åkte ned till Cabo Blanco och redan året därpå återvände några av oss. Denna gång reste jag själv, vilket gör det till lite mer av ett äventyr. En månads utbyte i Costa Rica var huvudaktiviteten, men lite annat kan man ju trycka in när man ändå är där. Jag började därför med att åka till Guatemala. Dels för att passa på att besöka något annat land än Costa Rica, dels för att fräscha upp spanskan. En skola i den lilla staden Antigua Guatemala blev mitt hem för några veckor, alltmedan spanskan flöt bättre och bättre.

Guatemala var en upplevelse. Landet är fattigare än exempelvis Costa Rica och är betydligt mer våldsamt. Även om Antigua är en lugn och fredlig stad är det mindre säkert i andra delar, exempelvis ute på landsbygden eller i Guatemala City. En brittisk tjej som bodde i Antigua under en period fick örhängena avslitna under ett besök i huvudstaden. Landet drabbades också hårt av förra årets regnperiod, när vägar regnade sönder och byar demolerades eller isolerades.

Tvättbjörn

Jag valde att flyga ner från Guatemala till San José, Costa Rica. Väl där möttes jag av två killar från ex-Tucanerna som tog mig till Carthago, en stad som jag för övrigt inte anser borde förstöras. Dagen därpå åkte vi vidare till slutmålet i Cabo Blanco. Jag var egentligen lite tidig, så de första dagarna kunde jag ta det lugnt i parken. Hälsa på tvätt- och näsbjörnar och kolla in utbudet i Cabuya och Montezuma, små samhällen i närheten.

Sedan var det hårt kroppsarbete som gällde, i någon vecka. I parken finns det till synes oändliga möjligheter till förbättring och utveckling. När de först förklarade vad vi skulle syssla med var jag övertygad om att jag missförstått. "Kasta upp stenar från stranden" lät inte som någon rimlig sysselsättning. Men det var precis det vi skulle göra. Bära upp fina vita stenar från stranden för att låta dessa kanta stigarna inne i parken. Och visst, de vet vad de sysslar med, för fint blev det.

Gruppen med ungdomar som har ansvaret för oss utbytessvenskar är ena sköna typer, det måste medges. Några av dem hade jag träffat förut, från när de besökt Sverige, och det var naturligtvis kul att se dem igen precis som det var roligt att lära känna även de andra i gruppen. De är ett ganska tajt gäng, som har minst sagt livfulla möten. Några av dem har ju som sagt upplevt hur våra svenska möten

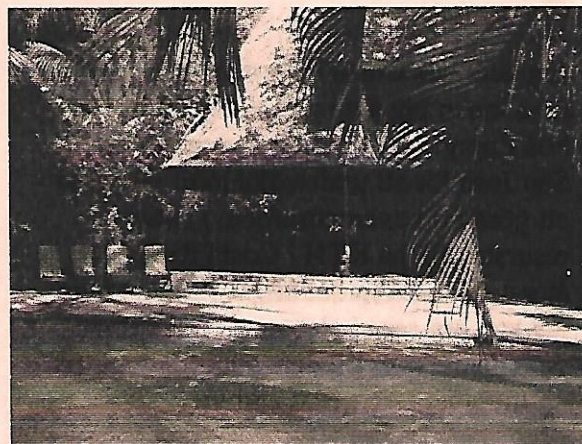
går till och vi hade ganska roligt åt skillnaderna.

Det som är roligt med sådana här utbyten är att de naturligtvis tycker det är precis lika kul när vi kommer dit som vi tycker att det är när de kommer hit. Även om det innebär lite krångel då och då med arbetsscheman och sånt så tycker man att det är kul, och man ställer gärna upp. Jag kände mig otroligt välkommen och de gjorde ständigt sitt bästa för att hitta på roliga saker för mig att göra. Så med deras hjälp blev vistelsen mycket minnesvärd, med utflykter till andra delar av landet likväl som djupdykningar i det lokala nattlivet.

Jag har en bok som heter "1000 places to see before you die". I Costa Rica finns två platser jag inte sett, i Guatemala ytterligare tre, i hela Latinamerika närmare hundra. Ja, nog behövs det en fjärde gång allt. Och en femte... och en sjätte...

Rykten går om att det planeras en stor återresa 2007 eller 2008, för alla som varit på utbyte. Nu vet jag inte om det verkligen blir av eller inte men oavsett vilket är jag klar över en sak. Förra året var tredje gången jag var i Costa Rica, det var inte den sista.

Thomas Melin

El Celaje

Costa Rica april 2006 av Hanna & Karoline Willix

Det hela började, egentligen, den 8: e april, kvällen innan avfärd. Det var omöjligt att slappna av och ännu svårare att sova.

- Hade man packat allt?

- Hade man koll på biljetterna?

Tillslut fick man i alla fall njuta av några timmars nattsömn, tills väckarklockan ringde. Då var det inte en lugn stund, man var så uppspelt och hispig över att åka så man hann knappt äta sin frukost. Till slut packade man ned väskorna i bilen och åkte till Arlanda. Därifrån hade vi en lång, lång, väg framför oss. Först till Amsterdam, sen till Miami, och tillslut till San José, närmare bestämt ca 15 timmar enbart i flygplanen.

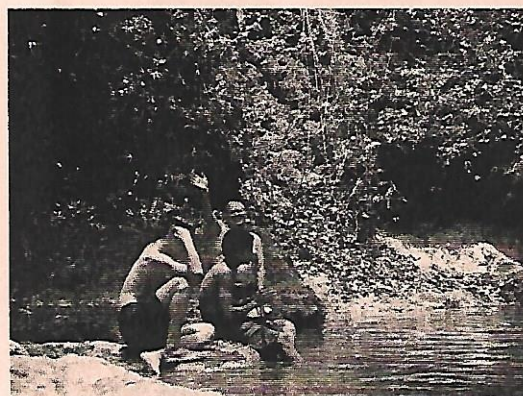
Vi kom fram till San José vid 9 tiden på kvällen och var klara att sova på hotellet vid 11 tiden, då var klockan ca 7 på måndagsmorgonen för oss. Så det är alltså en tidsskillnad på ca 8 timmar mellan Sverige och Costa Rica.

Väl i sängarna på hotellet, "El Ritmo del Caribe", somnade vi på en gång. Nästa dag vaknade vi tidigt, och åt en god frukost för att sedan växla pengarna till colones, den costaricanska valutan. Resten av dagen spenderade vi i San José. Det var även där vi prövade på costaricansk mat för första gången, och det var faktiskt otroligt gott, kyckling med ris/böror, frukt och grönsaker.

Efter två nätter i stor staden åkte vi mot kusten, det tog nästan en hel dag, först buss sedan båt och därefter buss igen. Då kom vi fram till vårt nya underbara hotell "Celaje". Det låg ganska avsides och ca 15 meter från havet. Det hade även en jättefin pool och vi fick bo i små bungalowers runt om poolen. En bit bort låg en fotbollsplan och en lite, liten affär. Man kunde även ta bussen in till en närliggande liten stad, Montezuma, det var en före detta hippie stad. Den staden var ur mysig!

Vi gick en promenad från staden längs med långa vita sandstränder och kollade på huset där karen Mogensen hade bott. Vi stannade och åt lunch, badade och solade.

Den andra dagen åkte vi canoping, då man åker igenom djungeln på en vajer. Det var riktigt roligt, efter ca 4 dagar i detta lilla paradiset åkte vi vidare till nationalparken, den var otroligt vackert, med alla djur och växter och värmen. Sedan fortsatte vår resa genom Costa Ricas sevärda platser, åkte forsränning, såg en vulkan, badade i varma källor (underbart), träffade ungdomar från trakten. Det var en otrolig resa som jag absolut kommer att minnas för livet!

En av allå de roliga sakerna vi gjorde i Costa Rica var att träffa costaricanska skolungdomar. Vi träffade dem första gången i nationalparken Cabo Blanco den 15 april. Då var det en klass från en skola i närheten som vi lekte, pratade och åt tillsammans med. I början var det lite tyst stämning, alla var lite nervösa, men efter att vi alla hade presenterat oss för varandra och lekt ett par lekar var stämningen betydligt lättare! Efter lekarna åt vi god costaricansk mat tillsammans i nationalparken och efter maten var det dags för bad, och med havet tio meter bort var det inte svårt att slänga sig i det varma vattnet!

När vi bodde i nationalparken fick vi en kväll besök av en grupp äldre ungdomar som är engagerade i parkarbetet och bevarandet av parken, de kallade sig Tucanerna. Några av dem har varit på besök i Hässelby Villastads skola. Tillsammans med dessa ungdomar hade vi en trevlig grillkväll med sång och musik. De bjöd även på jättegod grillspett, tortillas och marshmallows! När vi träffade de yngre ungdomarna andra gången var det på deras skola. Vi blev ditbjudna hela gruppen och åkte dit med vår "egen" buss. När vi kom fram var det mycket aktivitet på skolan; alla elever, som där nere bär skoluniform, var samlade ute på skolgården och alla stirrade nyfiket på oss där vi kom! Sedan

sjöng de sin nationalsång för oss och deras rektor pratade om Costa Rica och om oss, och kvinnan som är ansvarig för nationalparken talade länge om hur viktigt vårt samarbete är för Costa Ricas miljö. Efter det hade de en uppvisning för oss; några flickor dansade och sjöng och en pojke vid namn Alberto, från klassen vi träffade först, spelade blockflöjt. Efter uppvisningen fick vi följa med eleverna runt till olika stationer de hade ställt upp i skolan, med aktiviteter och pyssel. Vi fick också gå en rundvandring på skolan och skolgården, som nästan var som en gård med flera olika djur!

Innan vi åkte från skolan och de nyfunna vännerna ville de fira Sebastian och Kalle som fyllde år samma dag! De hade bakat tårtor med killarnas namn på som de bjöd oss på och ordnat med saft och färsk frukt. Och enligt traditionen fick båda födelsedagsbarnen sina ansikten nertryckta i tårtan när de skulle ta första biten!

Innan vi åkte igen byttes det mail-adresser och när vi sen åkte sprang några av eleverna med längs sidan på bussen och de vinkade och vinkade, de ville inte att vi skulle åka..!

